

Συνέντευξη Βασίλη Νούλα: Η «Αυτοκράτειρα» είναι μια δραματουργία υγρών

Δημήτρης Γεωργόπουλος

DocVille #17

12.03.2017

Ο σκηνοθέτης της παράστασης «Τα χρόνια της αθωότητας» και ενεργό μέλος της ομάδας θεατρικής και εικαστικής περφόμανς Nova Melancholia, Βασίλης Νούλας, μιλά στο Documento για την προκλητική παράστασή τους στη Στέγη.

Ένα κεφάλαιο από το πορνογραφικό μυθιστόρημα «Η Αυτοκράτειρα» του Δούκα Καπάνταη μας συστήνει στη νέα της περφόμανς η ομάδα Nova Melancholia, στο δεύτερο πρότζεκτ που παρουσιάζει στη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση. Από τις 11-26 Μαρτίου η ομάδα επιστρέφει στο αγαπημένο της σύμπαν της ερωτικής λογοτεχνίας, παρουσιάζοντας «Τα χρόνια της αθωότητας». Στην εναρκτήρια σκηνή βρισκόμαστε σε ένα αστικό σαλόνι-στούντιο τηλεόρασης, όπου τρεις γυναίκες πίνουν τσάι. Συναντήσαμε τον Βασίλη Νούλα, σκηνοθέτη της παράστασης και έναν από τους βασικούς συντελεστές της Nova Melancholia, και μιλήσαμε γι' αυτή την ιδιότυπη περφόμανς που είναι αυστηρά ακατάλληλη για ανηλίκους.

Τι σου άρεσε στην «Αυτοκράτειρα»;

Η μεγάλη αρετή του βιβλίου του Δούκα είναι ο ωραίος λόγος, ο οποίος ρέει. Έχει μια φυσικότητα. Από την άλλη, λατρεύω τα πορνογραφήματα. Τα θεωρώ καλή λογοτεχνία. Και αυτό το έργο είναι εξαιρετικό. Διαλέξαμε το συγκεκριμένο κεφάλαιο, γιατί είναι αλήθεια ότι σε θέτει ως αναγνώστη σε ένα όριο. Αγγίζει το μεγάλο ταμπού της αιμομιξίας (μάνα - γιος) και αυτό το κάνει με ένα αρκετό βίαιο και ωμό τρόπο. Πέρα όμως από τον κυνισμό που είναι πολύ έντονος, υπάρχει και ένα στοιχείο παρωδίας που μας άρεσε. Σώζει και τον κυνισμό του κεφαλαίου, καθώς υπάρχει μόνιμα ένα κλείσιμο του ματιού στον αναγνώστη - θεατή.

Τι αφορά αυτό το κλείσιμο του ματιού;

Τα πάντα: τη διαστροφή, τον κόσμο του θεάματος, τη σχέση με άλλα λογοτεχνικά κείμενα - για παράδειγμα του Εμπειρικού - την αστική τάξη. Εχω δει όλη την

παράσταση ως μια εξτραβαγκάνζα που σε διασκεδάζει και σε προκαλεί, ως ένα σκέρτσο αστών, ως ένα παιχνίδι σε ένα αστικό σαλόνι που κάνει ένα ελεύθερο παιχνίδι, χωρίς να διακυβεύεται κάτι ουσιαστικό. Εκεί οδηγήθηκα από το γεγονός ότι η παράσταση παρουσιάζεται στη Στέγη. Πάντα η Nona Melancholia αντιμετωπίζει τις περφόρμανς που κάνει ως site specific. Είμαστε στο χρυσό αυγό της Στέγης, σε αυτό το αστικό σουπερμάρκετ του θεάματος και αυτό μου έδωσε την κατεύθυνση για το πώς να διαβάσω το συγκεκριμένο κεφάλαιο του βιβλίου. Με μια αίσθηση γαλλικής φάρσας μεταφερόμενη σε ένα σύγχρονο αστικό σαλόνι. Αυτό το σαλόνι είναι σήμερα η Στέγη με το κοινό που παρακολουθεί τις παραστάσεις της. Αν ανεβάζαμε την παράστασή μας κάπου αλλού, θα ήταν τελείως αλλιώς.

Πώς χειρίζεστε το υλικό αυτού του κεφαλαίου; Θα δούμε μια συμβατική παράσταση με αρχή, μέση, τέλος;

Όχι, δεν θα είναι έτσι. Δεν ακολουθούμε την αριστοτελική λογική. Δεν θα πούμε μια ιστορία, την οποία ο θεατής θα μπορεί να την παρακολουθήσει καθαρά. Δεν υπάρχουν συγκρούσεις μεταξύ των δραματικών προσώπων. Ίσως μάλιστα δεν έχουμε καν δραματικά πρόσωπα. Αυτό που θα δείτε θα δοκιμάσει τις αντοχές σας, αν έχετε έντονη μια ανάγκη κατανόησης του τι συμβαίνει, μια ανάγκη αφηγηματικού θεάτρου.

Σε ανησυχεί που οι θεατές θα έρθουν για το ακραίο του έργου;

Θα πέσουν έξω όλοι αυτοί που περιμένουν κάτι πραγματικά ακραίο. Είναι προβοκατόρικο και τολμηρό, αλλά όχι σε επίπεδα διείσδυσης. Αυτό που θα δείτε είναι τους πρωταγωνιστές να πίνουν τσάι! Και να αυνανίζονται λίγο. Αυτό είναι το κεντρικό μοτίβο: τσάι και αυνανισμός. Η παράσταση αποτελείται από τρία μέρη ουσιαστικά. Η δραματουργία είναι μια δραματουργία υγρών. Το πρώτο μέρος είναι το απογευματινό τσάι, στο δεύτερο ακολουθεί το βραδινό ούισκι και στο τρίτο το γάλα της «καληνύχτας». Ο αυνανισμός είναι μια αναφορά στην κατά μόνας ηδονή που βιώνουμε όταν διαβάζουμε ένα ερωτικό, πορνογραφικό μυθιστόρημα. Αυτή την τελετουργία της ανάγνωσης με ενδιέφερε να μεταφέρω και στην περφόρμανς, να φτιάξω ένα σαλόνι λογοτεχνικής ανάγνωσης. Εκεί υπάρχει μια βαρεμάρα, που οδηγεί τελικά στα σεξουαλικά παιχνίδια.

Άρα δεν μένει τίποτε στο τέλος;

Ναι, ακριβώς! Όλα είναι ένα παιχνίδι. Ένα παιχνίδι που ο θεατής θα απολαύσει. Αυτό που λέω είναι ότι απλώς αυνανιζόμαστε. Γιατί γύρω μας ο κόσμος χάνεται σήμερα και το μ..ί χτενίζεται.